

ranten, in de tijdschriften.... dat hoor ik op de Witte.... dat verneem ik van mijnheer Siria. De menschen weten niet meer, wat zij willen; daarom heerscht in alle standen de grootste ontevredenheid. De wereldsche genietingen liggen beter dan ooit in ieders bereik en toch zijn de menschen misschien nog nooit zoo ongelukkig geweest! Dat vind ik ondankbaar en dat noem ik slecht! Natuurlijk spreek ik in 't algemeen; maar het kwaad dringt overal door!"

Blank's stem klonk steeds luider en heftiger; ook zijn toorn tegen den socialistischen woordvoerder gaf zich nu lucht. Het dunne bloed steeg hem weer naar het hoofd en omrandde zijn oogen, waarvan het lichte bruin begon te glanzen.

„Laat mijnheer Siria maar met zich zelve te rade gaan. Heeft hij geen goede gezondheid, geen eervolle, vast bezoldigde betrekking? Kan hij van alle amusemen, die een moderne, groote stad aanbiedt, niet naar harte-lust gebruik maken? — Toch klaagt hij! — Toch weet hij eigenlijk niet, waar hij 't zoeken zal. Is 't waar of niet?"

Het verwijt galmdoer de kleine ruimte, smoorde in het dikke tapijt en de mollige gordijnen.

Over zijn glas heen naar den grond turend, herhaalde Siria, haast fluisterend: „Toch weet ik eigenlijk niet, waar ik 't zoeken zal.... Ja.... precies.... zoo is 't ook. Ik weet het in 't geheel niet meer."

En Blank weer aankijkend, vervolgde hij, helderder, bijna uitdagend en gekscherend:

„Maar, als ik nu beloof nooit meer een roman in te zien, staat u er dan voor in, dat ik gelukkiger zal worden?"

De referendaris staarde een oogenblik verbluft voor zich uit. Toen voelde hij, dat Emma hem aanzag en antwoordde kalmer:

„Als u mij ook belooft van den morgen tot den avond hard te zullen werken.... ja"

Siria schaterde 't uit.

„O, mijnheer Blank, mijnheer Blank, vergeef mij toch, dat ik er weer zoo onhebbelijk op los lach. Ik zag mij aan die draaibank speldendoosjes knutselen en...."

Nogmaals proestte hij; Emma lachte zachtjes mede.

„Vindt u die werkzaamheid zóó vernederend voor een officier?"

„Wel neen, maar het afgezaagde beeld van den struisvogel en zijn politiek kwam bij mij op.... Ik dacht: mijnheer Blank is een denker, die het leven voor iets goeds houdt. Daarom zegt hij: geniet er niet van; maar werk zoo hard, dat je geen tijd van denken hebt!"

De referendaris voelde zich een beetje verslagen en werd zeer ontstemd. Redeneeren over maatschappelijke vraagstukken deed hij graag; maar bespiegelingen over de waarde of onwaarde van het leven vond hij even onvruchtbaar als onaangenaam. Hoe kwam hij zoo dwaas zich er toch toe te laten verleiden?